

Божи, история, турски и френски езици. За осем години Стефанъ свършилъ учението въ отдѣленията и въ класното училище. Отличавалъ се съ голѣма паметъ, показвалъ добъръ успѣхъ по предметитѣ, но се и прочулъ като немирникъ, голѣмъ палавецъ. Обичалъ да закача и подиграва другаритѣ си, да се бие съ чорбаджийскитѣ синове и съ турчетата, които срѣщалъ по улицитѣ. Родителитѣ на Стефана имали къща на пазара въ българската махала, ала Стефанъ обикалялъ изъ турската махала и правѣлъ разни пакости на турцитѣ и тѣхнитѣ деца. По немирность, буйность и безстрашие Стефанъ много приличалъ на Стефанъ Караджа, Хаджи Димитра и други юначни българчета. Разбира се, много пжти той бивалъ хващанъ отъ стражаритѣ и старитѣ турци и понасялъ по гърба си доста дрѣнови тояги, но все пакъ не се отказвалъ отъ нрава си. По край турцитѣ Стефанъ нападалъ и онѣзи българи, които се гърчели, и тѣхнитѣ синове. Оплакванията противъ него били много. Родителитѣ му взели да мислятъ, где да го пратятъ на занаятъ, та да си починатъ. И наистина, нѣколко време Стефанъ билъ даденъ при единъ майсторъ шивачъ на работа. Но буйниятъ младежъ не се задържалъ въ работилницата и напустналъ занаята.

На учение въ Русия

Родителитѣ на Стамболова се молили на първенцитѣ да го прибератъ заедно съ други момчета и го пратятъ въ Русия. Щастието на Стефана проработило. Единъ день той билъ повиканъ и записанъ да го заведа въ руския градъ Одеса, гдето отивали на учение много български юноши. Стефанъ се съгласилъ и тръгналъ. И така, презъ 1870 г. нашиятъ търновски немирникъ се озовалъ въ Русия. Българскитѣ търговци въ Одеса, както и многото българи отъ Бесарабия, които се учили въ тоя градъ, приели Стефана и го записали въ долнитѣ класове на духовната семинария. Стамбо-